

גליון

נועם אמרים

דברי אלקים חיים
שנשמעו מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת נשא תשפ"א
גליון תמ"א

יו"ל ע"י "מכון נועם אמרים" סאסוב
רח' קדושת יו"ט 1, קרית ישמח משה, גני תקווה
טל: 052-768-8014 | פקס: 03-736-1653
dtsassov@gmail.com

זמנים לשבת פרשת נשא

מוצאי שבת ו"ת	הדלקת נרות	
8:47	7:13	ישמח משה
8:50	6:58	ירושלים
9:24	7:54	ניו יורק
10:06	8:39	לונדון

העורכים העוסקים במלאכת הקודש
הרב יקותיאל יהודה גנזל
הרב אפרים פישל וורטהיימר
הרב אהרן וורטהיימר
הרב חנוך אלימלך גרינפלד
הרב יחיאל קליין
הבח' דוד גמינדר

קריאה נרגשת לאנשי שלומינו היקרים

מבקשים אנו בכל לשון של בקשה לקחת חלק בהוצאת הגדולות של עריכת הדא"ח, ההוצאות הן גדולות מאד, עריכה, שכתוב, הדפסה ועוד. אנא קחו חלק בהוצאות הגליון אנא השתתפו בעין יפה אפשר לתרום בכ"א ע"י לחיצה על הקישור המצורף

<https://www.matara.pro/nedarimplus/online/?mosad=4000030>

או להתקשר לטלפון: **052-7640211**

ניתן לקבל קבלה לצרכי מס ע"פ סעיף 46

הפצת הדא"ח לזיכוי הרבים - כל הזכויות שמורות ©

לקבלת הגליון כל שבוע באימייל שלחו הודעה ל: dtsassov@gmail.com

פרקי אבות, פרק ראשון פרשת שמיני תשפ"א

מסכת המידות הטובות

הטבת המידות, ממתיקה את הדינים

הניסוך, ממקרא מפורש שנאמר (ישעיה יב, א) **ושאבתם מים בששון**. ואגב כך מספרת הגמרא סיפור פלאי על שני מינים ואפיקורסים, שם האחד **ששון** ושם השני **שמחה**. אמר לו ששון לשמחה, אני עדיף וחשוב ממך, שכן הכתוב מקדימני ואומר (שם לה, י) **ששון ושמחה ישיגו**. השיב שמחה לשון, אני עדיף ממך, דכתיב (אסתר ה, יז) **שמחה וששון ליהודים**.

וסיפור זה מופלא ומשולל היגיון. חדא, מה לגמרא להביא ויכוח מוזר זה בין שני מינים. ובכלל, הלא כלל מקובל לנו מרבתינו שכל מי שדברים בשמו מובאים בגמרא, אות הוא שזכה להיות בעל רוח הקודש. כל תנא וכל אמורא שמופיעים דברים בשמם בגמרא, היו בעלי רוח הקודש והשיגו את שערי הקדושה וההתעלות? והנה, את אותם שני מינים, ששון ושמחה, מזכירה הגמרא בשמותיהם, ולא עוד, אלא שהיא מוסיפה להביא תוכן משונה של הוויכוח בו התווכחו, מי עדיף ממי, כשכל אחד מביא ראיות ממקראות שונות. אין זה כי אם פלא גדול והדברים זועקים דרשני.

ב וזה הטעם לכך שפעמים אנו מוצאים מימרא מבלי להזכיר במפורש את שם אומרו. כמו 'אבוה דשמואל', שהזכירוהו על שם בנו הגדול והקדוש, האמורא שמואל, ולא נקבו בשמו. וטעם הדבר, כי אכן לא היה באותה מדרגה נעלית שרוח הקודש מפעמת בתוכו ועל כן לא זכה ששמו יהא מוזכר בגמרא במפורש.

התנא קדישא פותח את מסכת אבות ושונה את המשנה הראשונה: **משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרה לאנשי כנסת הגדולה**.

ולפלא שלא התעוררו עד עתה לשאול את שאלת השייכות הפשוטה, כי הנה אמת נכון הדבר שמסורת מסירת התורה, חשובה היא ומקודשת, אולם מה שייכות יש לה דווקא בפתיחת מסכת אבות ומדוע לא הקדימה התנא ושנאה בריש מסכת ברכות, בתחילת הש"ס, או בשאר מסכתות. הלא דבר הוא בכך שקבעה דווקא כאן, לתאר את מסירת התורה, מסיני למושה, ממושה ליהושע וכן הלאה. ובעזרת הבורא נלך ונבאר את הדברים בסיעתא דשמיא^א.

ויכוחם של ששון ושמחה

במסכת סוכה (מח, ב) עוסקת המשנה במצוות ניסוך המים בחג הסוכות, שבאותה שעה היו תוקעים ומריעים. ורב עינא, בגמרא, לומד את התקיעות והתרועות בשעת

א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ציין תוך כדי הדברים ששיעור מופלא זה התפתח ונבנה לאחר שיהת תלמידי חכמים אשר שוחח בימי חג הפסח עם יהודי תלמיד חכם גדול ותלמידו של אחד מגדולי ישראל, אשר הוא בבחינת 'שברי לוחות', כשאותו תלמיד חכם אף העלה חלק מהדברים על גבי הכתב. ועל ידי אותה שיחה והידוש הדברים, חידש כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את מהלך השיעור הזה.

ביצחק ייקרא לך זרע

הנה זאת ידענו שמלחמה איתנה ניטשת בין יעקב לעשו. בין בני ישראל, עם קדוש, לבין מלכות אדום הרשעה. מקורה של מלחמה זו היא בהבטחת הבורא יתברך לאברהם אבינו ע"ה: **כי ביצחק ייקרא לך זרע**. ודרשו רבותינו **ביצחק, ולא בכף יצחק**, שהברכה העליונה אינה חלה על כל זרעו של יצחק, אלא על חלק מיצחק. ועל זאת נלחמו יעקב ועשו, על מי עולה דרש זה, האם יעקב הוא הנוטל את חלק הברכה האלוקית או שמא עשו הרשע. וזהו שורש המלחמה הגדולה בין עשו לבין כלל ישראל, מלחמה אשר תימשך עד מלחמת גוג ומגוג, מלחמתו הגדולה של עשו. וכבר האריך הריב"ש בנוסח השגור על לשוננו בימים הנוראים ועקידת יצחק לזרעו של ישראל ברחמים תזכור - שעל דבר זה עדיין ישנה מלחמה גדולה. כאשר אנו, בני ישראל, יודעים שהכוונה היתה על יעקב ועל זרעו, על בני ישראל, בני אהוביו של הבורא יתברך שמו ויתעלה.

אולם עשו זה, מלבד שרשע היה, היה גם טיפש ושוטה ובעצמו איבד את חלקו, כמו ידיו. באותו היום בו נפטר אברהם אבינו ובאותו היום הגיע עשו הרשע מן השדה, עייף ויגע ורעב, לאחר שעסק ברציחותיו. כשנכנס האוהלה וראה את יעקב אחיו מכין נזיד עדשים, מאכל אבלים, חשקה נפשו באדום האדום הזה, תאוותו בערה בו והוא דרש מיעקב **הלעימני נא מן האדום האדום הזה**. ואותו רשע ושוטה מכר באותה שעה את בכורתו ואת היותו עובד עבודת הקודש כבכור, ליעקב אחיו הקטן. באותה שעה, איבד עשו כל פתחון

פה לטעון שהברכה האלוקית שייכת לו ושעליו אמר הבורא **ביצחק ייקרא לך זרע**, כי הרי ביטל מעצמו את האפשרות לעבוד את עבודת הקודש ומכאן ואילך יעקב ובניו קיבלו את הכהונה ובכך דחק את עצמו, ברוב טיפשותו, אל מחוץ להיכל ה' ומכאן רק התחזקה ההבטחה לבני ישראל **כי ביצחק ייקרא לך זרע**.

וכאשר הבין עשו שחמקה ממנו הבכורה ותש כוחו, רצה לחזק ולאמץ את כוח הטומאה הבווער בקרבו, על כן וילך עשו אל **ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל** (בראשית כח, ט) ונשא אותה לאשה, ובכך הוא הגביר את כוח הטומאה כאשר שילב את כוחו שלו עם כוחו של ישמעאל דודו. ובכך השתלבו שתי הקליפות הטמאות, קליפת עשו וקליפת ישמעאל, אשר כל כוחם ומרצם הוא בנסותם לאבד את בני ישראל מן העולם ולהרע לכל אשר בשם זרע יעקב יכונה. ועליהם אנו מתחננים באמירת הסליחה **בלל שעייר וחותנו ועלו לציון מושיעים** שכבר יכלה הקב"ה את שעייר הוא עשו ואת חותנו ישמעאל וכבר תבוא הישועה השלימה.

בפרשת וישלח אנו מוצאים את יעקב ועשו הנפגשים ושניהם מתכוננים למלחמה. וכאשר המה נפגשים, פונה אליו יעקב ואומר **ויהי לי שור וחמור**. וכבר ביאר רש"י את אומרו בלשון יחיד **שור וחמור** חרף שעשיר גדול היה והיו לו שוורים הרבה וחמורים הרבה - שכן דרך בני אדם קוראים לשוורים הרבה 'שור' ולחמורים הרבה 'חמור'. ובכל זאת נרצה להתבונן עוד להבין מה מרמז לנו בזאת, מדוע סיפר יעקב את הדבר הזה לפני עשו, מה רצה לרמז בכך.

בכוח קדושת התורה, ויוסף שהוא בחינת שור בכוח הקדושה והטהרה וממילא אוכל לך, לנצחך ולהדיחך מפני ואין אני מתיירא ממך ומכוחותיך הטמאים.

זה לעומת זה עשה האלוקים

הדברים עמוקים אף יותר מכן. כי כוח הקליפות הטמאות העומדות מול כוחות הקדושה, הוא מכוון ממש. זה לעומת זה. כי הנה יעקב אבינו ירד למצרים בשבעים נפש אשר על ידן הקים וביסס את עם בני ישראל, והעמיד שנים עשר שבטי י-ה קדושים וטהורים, יסוד ובסיס לאומה הישראלית.

לעומת זה ישנם שבעים שרי אומות העולם אשר המה מתחלקים לחצאין. שלושים וחמשה מהם שייכים לקליפת טומאת שור, ושלושים וחמשה שייכים לקליפת טומאת חמור. שבעים השרים הטמאים הללו, עומדים יום וגם לילה לפני כיסא הכבוד, להשטין וללמוד רוע ודלטוריה על בני ישראל. וכדי לבטל את כוחם אנו מקריבים שבעים פרי חג בחג הסוכות - ובכך מכריעים ומכניעים את כוחם. וכן העמיד ישמעאל שנים עשר נשיאים משלו - שנים עשר נשיאים של כוחות הטומאה.

והמבינים יבינו בזה את סוד סידור דגלי ישראל, שכל דגל וכל שבט מכוונים כנגד חודש אחר מחודשי השנה, כמובא בספרי הקודש (והבני יששכר ז"ע סידר את הכוונות המיוחדות בי"ב צירופי הוי"ה, לכל חודש בפני עצמו). וסוד הדגלים והצירופים, הוא כדי להחליש את שנים עשר נשיאי הקליפות העומדים לעומת שנים עשר שבטי ישראל.

פנימיות השור והחמור

דבר זה למדנו מדברי רבותינו הקדושים, הזוהר הקדוש וחכמי הקבלה שלימדו שכל מה שיש בצד הקדושה, יש כמותו אף בצד הטומאה, כי זה לעומת זה עשה האלוקים ושני הכוחות שווים הם ונלחמים זה בזה באותם הכוחות.

הנה בצד הקדושה יש שור וצורתו חקוקה, כביכול, על אחד מצידי כיסא הכבוד. והוא בחינתו של יוסף הצדיק, צדיק יסוד העולם, עליו נאמר בכור שורו הדר לו. ומנגד, גם בצד הטומאה יש שור, והוא כוח קליפת וטומאת עשו הרשע שהוא הוא שור טומאה. אף חמור יש בצד הקדושה, הלא הוא יששכר הצדיק, יששכר חמור גרם. ויש אף בצד הטומאה, זה לעומת זה, את כוח הקליפה של חמור שהוא כוחו של ישמעאל הרשע וזרעו אחריו - עם הדומה לחמור.

כעת נבין היטב שבשעה שאמר יעקב לעשו ויהי לי שור וחמור לא היתה כוונתו להתפאר בממונו וברכושו אשר לו, כי לו בכך יש לו התפארות ובכלל שמא לעשו יש יותר. יעקב איש תם ראה באותה שעה את עשו מגיע אליו בכוח הטומאה הכפול ומבקש לבלועו. עשו הגיע עם כוח טומאתו, כוח השור וטומאה ועם כוח טומאת ישמעאל חותנו, כוח החמור וטומאה, ורצה להזיק ליעקב. השיבו יעקב לאמור: בשנות עבודתי אצל לבן לא נחתי גם לא שקטתי אלא עמלתי להשיג קניינים רוחניים גבוהים ומשמים העניקו לי את הכוח הנגדי, הכוח להילחם עמך, כוח הקדושה של שור וחמור דקדושה. כי הנה זיכני הקב"ה בשני בנים קדושים, יששכר שהוא בחינת חמור

יכין ובוועז בשם נקראים

כעת ניכנס רוברד לפנים מרובד בענייננו, עניין זה לעומת זה עשה האלוקים. כי בקומת הקדושה ישנה בחינת שני רגליים - המה משה ואהרן הצדיקים; ולעומתם ישנה גם בחינת שני רגליים עליהן עומדת כוחות הטומאה, והם - עשו וישמעאל חותנו.

בשעה שפנה שלמה מלך ישראל להשלים את צוואת דוד אביו ולבנות בית מקדש להשראת השכינה. מקום מקודש בו ישכון הקב"ה, כביכול. הוא העמיד את בית המקדש על שני עמודי יסוד להם קרא שמות, **יכין ובוועז**. וכל פינה ואבן בבית המקדש, כווננו בכוננות עליונות ונשגבות, ואם כי לא כל אחד זכה לראות את קדושת כל פינה וכל אבן ואת כל הסודות העליונים הטמונים מאחוריהן, הרי שבעלי הנפש, המורמים בעם, ראו גם ראו וגם השכילו להבין.

ג כשנכנס אדם פשוט שאינו יודע דעת עליון אל בית המקדש, העזרות והלשכות, ראה את הפאר הגדול ותיפעם רוחו מן הפאר והמלכות, מהעמודים התמורים הנישאים לגבוה ומעוטרים בפרחים וציצים, מההלכות המקושטות, מריבוי הזהב והכסף. כי לו נאה, כי לו יאה. עיניו לא חדרו אל מעבה בניין הבית, לראות את הנסתרות שבית האלוקים צופן בחובו.

לא כן כאשר התנא הקדוש רבי גמליאל, או יתר הצדיקים הקדושים שבאותם הדורות, נכנסו אל בית האלוקים, הם, בקדושתם ובעיניהם הזכות, השכילו לראות לעומק, רוברד לפנים מרובד, ובכל פעם נוספת בה הם נכנסו אל בית המקדש, הם הוסיפו לגלות חידושים נפלאים והבנות מחודשות בקדושת תבנית ההיכל והעזרות. הצדיקים הללו בשעה שנכנסו לבית המקדש וראו את שני העמודים, יכין ובוועז בשם נקראים, הם התעלו להיות למודי ה', הם התעמקו לראות שהעמודים הללו רומזים על מידות נצח והוד, מידותיהם ובחינותיהם של משה רעיא מהימנא ואהרן כהנא קדישא. הם התעמקו להבין מדוע על עמוד אחד ישנה צורת שושנה ועל רעותה יש

נוסיף נדבך נוסף להבין במהות השבעים והשנים עשר דקדושה. כשהגיעו בני ישראל לרפידיים, מתארת התורה שמצאו שם שבעים עצי תמרים ושנים עשר עיינות מים. ולא לחינם מספרת לנו התורה את הפרטים הללו, כפי שמבאר הרמב"ן, שהתמרים רומזים על בני ישראל, כדרשת חז"ל למה נמשלו ישראל לתמר, מה תמר אין לו אלא לב אחד, אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים. **ושבעים התמרים** מכוונים כנגד **שבעים זקני ישראל**, ואילו **שנים עשר עיינות המים** מכוונים נגד **שנים עשר שבטי ישראל**, ובעצם המים מרומזות התורה הקדושה, כי אין מים אלא תורה (סוכה נב), שכן מרפידיים נסעו אל מדבר סיני ושם קיבלו את התורה. הרי לנו עוד על כוח השבעים והשנים עשר שבקדושה אשר כנגדם עומדים רושפים שבעים שרי אומות העולם, בכוח טומאת שור וחמור, ושנים עשר נשיאי ישמעאל.

נשלים פנינה נוספת. כי הלא אמרנו שיוסף הצדיק מחזיק בכוח שור דקדושה, בכור שורו הדר לו; לעומתו עשו הרשע הוא בבחינת שור דטומאה. וממילא יובנו דברי הגמרא (בבא בתרא קג, ב) - **ראה יעקב שאין זרעו של עשו נמסרים אלא בירי זרעו של יוסף, שנאמר** (עובדיה א, יח) **והיה בית יעקב אש, ובית יוסף לחבה, ובית עשו לקש**. כי דווקא יוסף הצדיק, בכוח שור דקדושה יוכל לנצח את זרעו של עשו המחזיקים בכוח שור דטומאה, כי זה לעומת זה עשה האלוקים.

להזיקו מעט ברגלו השמאלית - המכוונת נגד מידת הוד, נגד העמוד אשר בשם בווע "יקרא.

נצח והוד

מודעת זאת ששני האחים הקדושים, משה ואהרן, היו מכוונים ואוחזים במידות הללו, נצח והוד. וכפי המבואר בזוהר הקדוש שמשה רבינו היה בבחינת נצח ואילו אהרן אחיו היה בבחינת הוד. וכמו ששני האחים הקדושים שקולים היו - כפי שמבאר רש"י בכמה מקומות - ומחוברים היו, פוסעים זה לצד זה ויד משה אינה משה מיד אהרן, כך מידותיהם הקדושות, נצח והוד, מחוברות הן ועולם ועד לא תהיה ביניהן פרידה. כי אין ביניהם כל חילוק והיפרדות.

בכתבי האר"י הקדוש מצאנו ששני המועדים שקבעו לנו חכמי ישראל ותיקנו לנו הם, הם חנוכה ופורים, שנקבעו לזכר הניסים הגדולים שנעשו לישראל בימים ההם בזמן הזה. ומועדים אלה מכוונים נגד מידות הקודש, בחנוכה מתנוצצת הארת מידת ההוד, ובפורים מתנוצץ אור מידת נצח. ואם בפורים היתה הישועה שלימה ונכתבה לבני ישראל מגילה בנבואה שלימה - כי פורים הוא בחינת נצח, ושרו של עשו לא הצליח לפגוע במידת הנצח בהיאבקו עם יעקב אבינו; הרי שבחנוכה, הצליחו היוונים שנקבצו בימי חשמונים לפרוץ פרצות, לטמא את היכליך ולהשיג שליטה בבית המקדש. זאת מאחר ושרו של עשו הצליח לפגוע במידת ההוד כשהצליח לנקוע את כף רגלו השמאלית של יעקב אבינו. מטעם זה אנו קוראים מדי שנה בשנה לקראת ימי

כי אותם שני עמודים שבבית הגדול והקדוש, מכוונים היו כנגד מידות נצח והוד. ומראשית דנא כבר חפץ השטן לעמעם את כוח אותם עמודים המעמידים את העולם. וזו היתה מלחמתו של שליח השטן ביעקב אבינו לאחר שפגש את עשו אחיו, כי אותו מלאך היה שרו של עשו והוא הגיע להיאבק עם יעקב ויגע בכף ירך יעקב - כי רגליו של יעקב אבינו היו מרכבה למידות הקדושות, נצח והוד, הן היו העמודים של בית עולמים. והשטן רצה לפגוע בשתי הרגליים ובכך לערער את חוסן בית המקדש. אולם הקב"ה ברוח רחמיו וחסדיו לא נתן לו להפיק את זממו והמלאך לא יכל לו, ליעקב, כי אם

תבליט הדם. כך כל אימת שנכנסו אל בית הבחירה, הוסיפו להבין עוד ועוד במראה וצורת תבנית הבית וההיכל, להתבונן ולהבין חידושים נפלאים ועומק לפנים מעומק עד אין חקר.

פעמים היו שאף פשוטי עם זכו להשיג את פנימיות מראה עיניהם, מרוב שספגו לתוכם את קדושת הבית והמחוזות. במיוחד עושי המלאכה שהיו מתקנים ועמלים במלאכת הבית. כל אלה ובכלל כל מי שהרבה לבוא אל בית ה', זכה להתקדש יותר ויותר מביאה לביאה ולהתעלות יותר ויותר מפקידה לפקידה ולהבין במהות תבנית ההיכל. כל אחד לפי דרגתו.

על אחת כמה וכמה אותם בעלי אומנות שהיתה להם הזכירה להיכנס אל בית קודשי הקודשים על מנת לסייד ולכיר את הדפנות. מאחר וחסור לילוד אשה להזין עיניו ממראות בית קודשי הקודשים, היו משלשלים את האומנים מלמעלה בתוך קופה מיוחדת הסגורה משלושת צדדיה ויכלו להביט רק בפיסת הדופן אותה תיקנו וצבעו. אולם הכי יתכן שבן אנוש ייכנס לבית קדשי הקודשים ולא יזכה להתעלות בקדושה נשגבה. הרי נשם את אוויר המקום הקדוש ביותר עלי אדמות, מקום בו שורה השכינה הקדושה בתכלית השלימות. וכבר אמרו בזוהר הקדוש שאותם אומנים שיזכו להיכנס אל קודש הקודשים, היו מתמלאים בקדושה רבה כל כך, עד שבצאתם היו עומדים במדרגת רוח הקודש, קרוב מאד למעלת הנבואה. עד כדי כך היתה גדולה הקדושה בבית המקדש.

ואחריו יתגלה משיח בן דוד, כי על ידי כן יושלם החיבור בין שני השבטים, יוסף ויהודה, וישלמו ימי הגלות ותושלם הגאולה השלימה.

חובה זו, של החיבור בין יסוד למלכות, הוטל על האחים הקדושים, שבטי י-ה, שהוצרכו לתקן את הפגם אשר פגמו בכך שחפצו להרוג את יוסף אחיהם והרחיקוהו ממידת המלכות לנדוד למרחקים. ובאותה שעה בה חטאו ברצון הריגתו ובמכירתו בפועל, התקיים בהם מה שאמרו בגמרא ש'איין אדם חוטא, אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', ונפגמה מידת ה'דעת' שהיא שוכנת במוח ומחברת המידות הקדושות.

והדעת, שהיא המוח, מחוברת אל היסוד על ידי העורף, כי העורף מחבר בין המוח אל הגוף ואל חוט השדרה המובילה למידת היסוד בגוף האדם. על כן קיבל יהודה, מלך ישראל, את הכוח השמימי לשלוט במידת הדעת. ויעקב אביו בירכו: **ידך בעורף אויביך**. שיהא בידו כוח לשלוט על העורף, המחבר בין מידת הדעת לבין מידת היסוד ושאר המידות, כי על ידי חיבור זה יוכל לתקן את אשר נפגם ולא יושפע לרעה על ידי כוחות הטומאה המנסים לחבל ולהזיק בכל כוחם. ובכוח שליטת העורף יזכה שוב לחבר בין הדעת ובין המידות ושוב יתחברו יחדיו מידות יסוד ומלכות, להביא לימות המשיח.

כדי לכפר על עוונם בהפרדת המידות, לתקן תיקון העורף המוליך בין הדעת למידות, היה על השבטים הקדושים להביא **עגלה ערופה** שהיא קרויה על שם **העורף** (-שעורפים את ראשה בהתנה דרך העורף), ועל ידי כן יתקנו את תיקון העורף, תיקון הפרדת

החנוכה את פרשת וישלח, הפרשה בה אנו לומדים על מלחמת יעקב עם שרו של עשו.

פירוד מידות יסוד ומלכות

וכשם שנצח והוד אינם נפרדים, כך צריך להיזהר ולהישמר שמידת היסוד לא תופרד ממידת המלכות. כי זאת לימדונו רבותינו הקדושים שכל עבודתו של איש יהודי, הוא לחבר בין שתי המידות הקדושות, יסוד ומלכות ולהיזהר שלא יגרום להם חלילה פירוד, רחמנא לשיזבן. כי בשעה בה אדם נופל במהמורות החטא ופוגם בפגם הקדושה, הוא פוגם במידת היסוד וגורם לפרידה בין המידות הקדושות יסוד ומלכות, ופירוד נורא זה גורם לגלות האיומה שתמשך ועדיין לא יבוא לה קץ, כי כל לבב דווי.

זה גם היה הפגם הגדול שנוצר בעת מכירת יוסף הצדיק. כי יוסף הצדיק היה עמוד מידת היסוד, ואילו יהודה אחיו היה עמוד מידת המלכות, וכשנמכר יוסף והורחק מאחיו הקדושים, נוצר פירוד והרחקה בין מידת יסוד למידת המלכות. אשר על כן דווקא יהודה היה זה שטען להצלתו של יוסף אחיו, בטענו (בראשית ל"ו, כו) **מה בצע כי נהרוג את אחינו וכסינו את דמו**. בידעו שחלילה שיוסף יופרד ממנו ובכך ייווצר הפגם הגדול. וגילה האר"י הקדוש שהגאולה העתידה לא תבוא עד שלא ישובו להתחבר שתי המידות הקדושות הללו, מידות יסוד ומלכות. מידותיהם של יוסף הצדיק ויהודה אחיו הגדול ממנו. ועמלנו בנו גלותא הוא לחבר בין המידות הקדושות ולאחד ביניהן - ואז פתאום יבוא אל היכלו האדון. זהו גם סוד משיח בן יוסף אשר יקדים להתגלות

וריקים כפי שהיו בימי קדם". אולם מאחר ובני ישראל לא היו ראויים - הלכה החכמה הגדולה אל הסטרא אחרא וכוחות הטומאה. ומאז עד עולם, ככל שיהודים כשרים, שומרי תורה ומצוות, נופלים לחטא ופשע, ופוגמים ב'דעת' שלהם, הם משפיעים עוד ועוד דעת וחכמה לסטרא אחרא. נמצא שחטא בני ישראל, הוא המוסיף חכמה לאומות העולם.

הרי לנו מדבריו של הרבי הקדוש מפשיסחא שכל חוכמות הטכנולוגיה שהחלו לבוא לעולם טיפין טיפין מאז שנת ת"ר, היא כתוצאה מהחכמה שמקבלים אומות העולם תחת בני ישראל, מחמת חטאי בני ישראל. וכעת נבין מדוע עד כדי כך מתגברים הפגעים הרעים של הטכנולוגיה, עד שקשה להילחם נגדה. כי כל חטא ועוון שאדם ירא שמים נכשל בו, הוא מוסיף עוד חכמה לאומות העולם ועוד כוח והתחדשות לנוקי הטכנולוגיה המתפתחת.

כי ככל שמשתמשים פחות ופחות בדעת אשר חנן אותנו האלוקים לצורך הקדושה, ללימוד התורה ולקיום המצוות - כך מוסיפים לתת עוד ועוד כוח לדעת של כוח הטומאה. וכשעומד אדם ורואה את

ד ניקח דוגמה אחת מהבורות שהיו לאומות העולם בימי קדם, גם בענייני העולם, בשונה מבני ישראל, עם חכם ונבון שהתנהג תמיד בדעה ובהשכל. כי לפני מאתיים וחמישים שנה, לא היו הערלים יודעים כלל על מושגים של התנהגות מתוך ניקיון ושהעדר ניקיון מביא סיאוב וחול. באותם הדורות היו אומות העולם רוחצים את גופם, אחת לכך וכך שבועות. לא כן בני ישראל שמאז ומעולם מצווים וזהירים בניקיון. הנה, הכהן הגדול ביום הכיפורים, מקדש עצמו עשר פעמים בקידוש ידיים ורגליים מקיתון של זהב וטובל עצמו חמש טבילות. ובני ישראל בכל הדורות לא נטלו פת לפיהם עד שנטלו את ידיהם כדת וכן הירבו לטהר עצמם אם על ידי טבילה ואם על ידי תשעה קבין. כי בקרב בני ישראל היתה תמיד החכמה מצויה.

הדעת מהמידות שעל ידי כן נפרדו מידות יסוד ומלכות. כעת נבין שכאשר התגלה יוסף לאחיו הוא שלח עם אחיו רמז ליעקב אביהם, שהעניין האחרון בו עסק יעקב בלימוד עם יוסף בנו טרם נפרד ממנו באחרונה, היה בפרשת עגלה ערופה. **וירא את העגלות אשר שלח יוסף יעקב אבינו** ראה שהנה, עוד יוסף חי, ואם כן ישנו תיקון עגלה ערופה, כי הנה אין צריך עוד לתקן את העורף, כי אין כל פגם, שהרי עדיין יוסף בין החיים ועדיין אפשר לחבר את מידו יסוד ומלכות, ממילא ותחי רוח יעקב אביהם.

סוד פגעי הטכנולוגיה

וזהירות של חרדה עלינו להיזהר שלא לטמא את הדעת ברוח שטות של עבירה, כי על ידי שאדם מישראל פוגם במידת הדעת, הוא מעניק כוח ל'דעת' של כוחות הטומאה וגורם חורבנות רוחניים לעולם כולו.

דברים נוראים הובא בספר 'קול שמחה' משמו של הרה"ק הרבי רבי בונם מפשיסחא זי"ע. דברים שהם תשובה העומדת לכל אלה המתפעלים עד עומקא דנפשא מכל חידושי הטכנולוגיה למיניהם. והדברים הללו מגלים לנו את שורשם של כל החידושים הללו, שלא ממקום טהור הם באים.

הרבי הקדוש מפשיסחא מביא את מאמר הזוהר הקדוש (בפרשת נח) שבשנת חמשת אלפים ושש מאות, שנת ת"ר, ייפתחו מעיינות החכמה. והרבי רבי בונם, שחי קודם הגיע שנת ת"ר, כתב שאם בני ישראל יהיו ראויים ומתנהגים בדרך נכונה, לא יושפעו כל מעיינות החכמה כי אם לבני ישראל, עם חכם ונבון, ואילו אומות העולם לא יקבלו גרגיר מן החכמה, ויישארו אוילים, בורים

בכך זירז את ביאת משיח בן יוסף שמידתו מידת יסוד ולאחר מכן תבוא התגלותו של משה רבינו כגואל אחרון וכמלך ישראל, בביאת משיח בן דוד במידת המלכות ויושלם החיבור הגדול. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

אלוקי יעקב, דווקא

נדבך נוסף של העמקה נוסף על אלה הדברים. זאת שמעתי מפי אחד מנקיי הדעת שבעיר הקודש ירושלים. שביאר מדוע כאשר דוד מלך ישראל משורר אודות הישועה הגדולה, הוא אומר (תהלים כ, ב-ג) **יענך ה' ביום צרה, ישגבך שם אלוקי יעקב, ישלח עזרך מקודש ומציון יסעדך**. מדוע נקט דווקא 'אלוקי יעקב'.

כי הנה יעקב אבינו, על ידי בניו וצאצאיו אחריו, בירר את בירור הגאולה השלימה ובירר שהבטחת **כי ביצחק ייקרא לך זרע** כוונה אליו ועל זרעו. כי הוא העמיד את שנים עשר השבטים העומדים מצד הקדושה נגד שנים עשר נשיאי הטומאה מזרע ישמעאל. והוא העמיד את בני ישראל בשבעים הנפש שהוריד מצרימה המכוונות כנגד שבעים אומות העולם ושריהם - הקליפות הטמאות של שור וחמור.

מאידך, אצל בני יעקב, בעת מכירת יוסף, התרחש הפירוד הגדול בין מידות יסוד למלכות. אולם בני יעקב גם ישלימו את התיקון. זהו שאמר הכתוב **מציון עולה כמספר יוסף - יסעדך** כי על ידי שיושלם החיבור בין יוסף ליהודה, בין יסוד ומלכות, יתקיים **יענך ה' אלוקי יעקב** - דווקא

"נפלאות הטכנולוגיה" והוא מתמלא בהתפעלות. יידע נאמנה מנין הגיעה כל חכמת הגויים לפתח דברים אלה, שכל זאת מגיע רק כי אין אנו ראויים שנקבל אותנו את שפע הדעת והחכמה. וזאת תפקידנו עלי אדמות, להיות עובדי ה', לשמור על הדעת, לשמור על הקדושה, לשמור על עצמנו. ואדרבה, כשאדם מיישראל מתקדש בתורה ובמצוות ובדעת דקדושה, הוא מוציא יקר מזולל ומושך את החכמה והדעת אל ישראל עם קדושים, אל צד הקדושה.

חיבור מידות יסוד ומלכות

נשוב עתה ונתבונן בעניין המידות הקדושות. כי זאת כבר ידענו שמידות נצח והוד מחוברות הנה, ואף מידות יסוד ומלכות צריכים להיות מחוברות בלי פרידה. כעת נבאר שאותן שלוש המידות, נצח, הוד ויסוד, קשורות אחת לרעותה. ועל כן אנו מוצאים שמושה רבינו (נצח) העלה יחד עם אהרן אחיו (הוד) את עצמות יוסף הצדיק (יסוד) ממצרים. כי משולשות המה שלוש מידות אלה.

באותה שעה החל משה רבינו לפעול את התיקון השלם, שהוא חיבור אף מידת מלכות אל מידת היסוד. והנה, משה רבינו עצמו היה גואל ישראל ומלכם, ובבחינה טמירה הוא עצמו יהיה משיח בן דוד. וכפי שגילה האור החיים הקדוש שנטוטרקון תיבת משה הוא מה שהיה הוא שיהיה. כי משה רבינו היה הגואל הראשון, והוא גם יהיה הגואל אחרון באחרית הימים בעת הגאולה הגדולה והמקווה. ובאותה שעה בה גאל משה את ישראל ממצרים, הוא כבר החל לתקן את תיקון חיבור יסוד ומלכות על ידי שעסק בהעלאת עצמות יוסף הצדיק,

כעת נבין גם נבין שבסיפור שני המינים, כיוונה הגמרא לדברים נשגבים, אל שתי המידות הקדושות נצח והוד, שמחה וששון. ושתי מידות עליונות התווכחו ביניהן מי חשובה יותר, וכל אחת הביאה ראיות לכך שהיא חשובה יותר, והאמת היא שהאמת והצדק עם שתי המידות הקדושות כי שתיהן הכרחיות במידה שווה. שתי המידות צריכות זו את זו בשביל להתקיים ולעמוד נכונה. ואכן על אחרית הימים נאמר **ביום ההוא עמדו רגליו על הר הזיתים** - כי צריכים את שתי הרגליים, את שתי הבחינות כאחד משולבות.

שורש המידות באבות הקדושים

אם נרצה להתעמק עוד, נבין שאמנם את התורה מסרו לבני ישראל משה רבינו עם אהרן אחיו, אולם שורשם ושורש הכל החל באבות הקדושים, אבות האומה, אשר מהם חטרו השבטים הקדושים ושבעים הנפשות שירדו מצרימה ומהם יצאו משה ואהרן שנתנו תורה לישראל. ומהם יצאו כל ישראל מקבלי התורה.

שמותיהם של האבות הקדושים, **אברהם, יצחק, יעקב** עולים יחדיו כמניין תר"ח שהוא כמניין **יראת הוי"ה**, כי הם היו היראים השלמים ומהם יצאה המידה הקדושה של יראת האלוקים שהיא ראשית חכמה יראת ה' והיא ראש לכל המידות, שיתיירא האדם ויפחד מפחד ה' ומהדר גאונו יתברך ויתעלה. ומהם, מהאבות הקדושים, באה מידת היראה לכל ישראל לדורותיהם אחריהם.

יעקב, הוא ובניו - והישועה השלימה תבוא בביאת מלך המשיח.

ונוכל להוסיף ולרמז במקרא של **ועלו מושיעים לחר ציון** שאף בכך רמזו על מספר שמו של **יוסף** שהוא תיקון מידת היסוד אשר תתקן בשלימות ותתחבר אל מידת המלכות ואז והיה ה' **למלך על כל הארץ** בביאת גואל צדק.

תורת משה ואהרן

גם התורה הקדושה מסורה לנו על ידי משה ואהרן גם יחד. כי נצח והוד הן תרין ריעין שלא מתפרשין. כי מחד גיסא, **זאת התורה מסורה לנו מפי משה רבינו**. ומאידך גיסא, **כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיו** - אם הרב דומה **למלאך, יבקשו תורה מפיו**. הרומזו אל אהרן הכהן אשר שפתיו ישמרו דעת. כי שניהם גם יחדיו הם היסוד והבסיס לתורה הקדושה. כי נצח והוד הם שני רגליים, ואי אפשר לעמוד ולהתקיים על רגל אחת, אלא צריכים את שתי הרגליים גם יחד.

ובמסכת סוכה, בסיפורם של ששון ושמחה, ציין הגר"א ז"ע (בהגהותיו) **שיששון ושמחה** מכוונים כנגד שתי המידות הללו, נצח והוד. נוכל גם לרמזו הדבר בסוד המניין. כי תיבת **ובמשה** הכתובה בתורה - **ויאמינו בה'** **ובמשה עבדו** - עולה כמספר **שמחה**. ועל כן אמר הקב"ה למשה כאשר הורהו לשוב מצרימה ולגאול את ישראל, **הנה אהרן אחיך יוצא לקראתך, וראך ושמח בליבו**. ואילו **אהרן בן עמרם** עולה כמניין **בששון**. כי כאמור, משה רבינו שמידתו נצח, רומז **לשמחה** ואהרן הכהן שמידתו הוד, רומז **לששון**.

במלחמה וביקשו לפגוע בו, בבקשם להותיר את התורה הקדושה במרומים. ושאלו 'מה לילוד אשה בינינו?', באותה שעה צר הקב"ה את קלסתר פניו של משה רבינו דומה לפני אברהם אבינו, ואמר למלאכי השרת: "לא זה הוא שאכלתם אצלו בשר בחלב?" וכבר נלאו כל חכמי לב להסביר את דברי הגמרא בהסברים רבים ומחוכמים. אולם הרה"ק מאאלכסנדר זי"ע מבאר את הדברים בדרך של פשטות עד כי נתמה איך לא למדנו עד כה את הגמרא בביאור מתוק זה. כשהוא מרחיב לבאר שהמידה הגרועה ביותר היא מידת כפיות הטובה, כשאדם משיב רעה למי שגמל עמו טובה. אין מידה מגונה הימנה!

כשעלה משה למרום וביקשו מלאכי השרת לפגוע בו ולמנוע ממנו להוריד את התורה הקדושה לבני ישראל. אמר להם הקב"ה: מה לכם רוצים שהתורה תישאר כאן למעלה. אצלכם. אם לא בשביל שהתורה מקדשת ומטהרת א לומדיה ושומרי מצותיה. הנה ונראה האם אכן קדושת התורה משפיעה עליכם והנכם ראויים שהיא תישאר כאן, אצלכם. הלא לפני חמש מאות שנה ירדתם מטה להתארח אצל אברהם אבינו. אותו

ואם נדבק נכונה בדרכי האבות הקדושים, ללכת בדרכיהם שהם שורש קבלת התורה והמצוות, ולהתחזק בקדושה ובטהרה כיאות, נזכה לבוא הגאולה העתידה בזכות האבות הקדושים. כי הנה כאשר נחשב את מילוי תיבת אבות - אֵלֶף, בֵּית, וָו, תֵּיו, נמצא סך התקנ"א כמניין התיבות קדוש ישראל לרמוז על סוד ונאמר גואלנו ה' צבא-ות שמו קדוש ישראל. כי על ידי האחיזה בדרכיהם הקדושות, נזכה להיגאל בגאולת עולמים.

לימוד מסכת אבות, כהכנה לקבלת התורה

בערב שבת קודש הרהרתי לנפשי בדבר מנהג ישראל תורה ללמוד פרקי אבות בשבתות הקיץ, ורבו הטעמים לכך. והיום, בעיצומו של יום השבת קודש, מצאתי תשובה בדבר בספר הקדוש 'ישמח ישראל' שם מביא טעם בשם אביו הרה"ק רבי יחיאל מאאלכסנדר זי"ע" ונאמר דברים בשם אומרו.

במסכת שבת מסופר על משה רבינו שעלה למרום כדי לקבל את התורה עבור בני ישראל. באותה שעה קיבלוהו המלאכים

1 ובימינו, ימי ההתחמקות, מסתירים בני אדם את המידה הגרועה הזו בתוך ק"ג טעמים של תירוצים שונים. כי זהו אחד ממדווי דורנו הנורא שכל דבר ודבר מטמונים בתירוצים ותואנות שונות כביכול מתכוונים לשם שמים ואך לטובה כוונתם. כמו הנוהג המגונה שדוחים ילדים מלקבלם למוסדות החינוך בתואנות שיהוא יכול להשפיע על אחרים ועוד תירוצים שונים המתעטפים במעטפת של לשם שמים וכולם רשעות. ועל אותם אלה ישעושים מעשה זמרי ומבקשים שכר כפנחס! נאמר בגמרא ששלוש הקב"ה שונאם. כי הקב"ה מתעב כל אלה. ומכאן ילמד אדם עד כמה נוראה היא מידה זו וכמה ירחק מלהצטדק ולעשות רשעות בתירוצים של 'לשם שמים'. הי יצילנו.

ה צדיק וקדוש זה, האלמער אלכסנדר רבי, היה מגדולי המנהיגים אשר קמו לעם בני ישראל, כאשר רבבות רבבות אלפי חסידים הסתופפו בצל קדשו, ללא גוזמה. המונים נהרו אליו, ובכל זאת הוא שם עצמו כאין וכאפס והתנהג מתוך ענווה רבה ושפלות הרוח. את כל מכתבי קדשו היה חותם בענוותנותו: **יחיאל בן מלכה כתשובה שלימה**. ואף ישנו מכתב אותו כתב אל הגה"ק רבי הלל מקולומביא זי"ע (מכתב הקודש הודפס בספרי שירי משביל) בו הוא מבקש מלפניו: אנא, ישלח מר את ספריו אשר חיבר. כי הבטתי באחד מספריו והדבר גרם לי להיטיב את דרכי, על כן ברשתי למען ה' שלא תביט אחר שפלות מעשי, ותשלח לי את ספרך. ראו עד היכן הדברים מגיעים.

מסכת זו המלאה בדרכים ישרות ובמידות טובות. כי בלי המידות הטובות, אין אנו ראויים לקבל את התורה הקדושה. כי התורה צריכה לטהר אותנו מכל קליפותינו וטומאותינו.

סדר קבלת התורה, דווקא בריש מסכת אבות

ראו עד היכן מגיע כוח המידות הטובות. כי מי שמיטיב את מידותיו, זוכה להמתיק את הדינים הקשים. וכל תכלית התורה הקדושה היא כדי שיזכה האדם להתקדש ולעדן את מידותיו, להיות אדם יישר וטוב. וכאשר כה יעשה, יתמתקו מעליו כל הדינים הקשים.

כי על ידי שהאדם לומר את תורת משה רבינו עליו השלום, התורה אותה הוריד מן השמים בכוח המידות הטובות. ורבינו משה בן עמרם עולה לסך ארץ מ"ו (וחשבון זה התחדש לי לפני כעשר שנים). ועל ידי התורה זוכה האדם לקבל את השפעות המידות הטהורות נצח והוד, מידותיהם של משה ואהרן - ששון ושמחה, וששון ושמחה עולים אף למניין זה בדיוק - ארץ מ"ו. או אז זוכה האדם להמתקת הדין שתיבות אלה עם הכולל, עולות אף הם למניין ארץ מ"ו. ונפלאים הדברים.

ועל התורה הקדושה נאמר פיקודי ה' ישרים 'משמחי' לב. ונאמר השיבה לי 'ששון' ישעך. כי התורה כוללת בתורה את קדושת ששון ושמחה, קדושת משה ואהרן, קדושת נצח והוד שהם יבין ובוועו. ולכן יש בה כוח עצום להמתיק את כל הדינים.

צדיק חשב שערביים אתם ובכל זאת מיהר ורץ לקראתכם בשמחה, מתוך חולי ומכאוב של היום השלישי למיילתו, ולא נח ולא שקט עד שהכין לכם סעודה ארוכה, ואל הבקר רץ אברהם והגיש לכם שלוש לשונות בחרדל. ועתה, כשבן אנוש מגיע אליכם בשמי מרום, זוהי קבלת הפנים שלכם אליו? אתם מקבלים את פניו במלחמה, בחרב ובחנית וברצון לפגוע בו? אפילו 'שלום עליכם' לא אמרתם לו. לא בטענת 'קודמים אנחנו' ובטענות שונות באתם, בדרך ארץ ובדרך טובה, אלא תיכף באתם לפגוע במושה. אין זה אלא שהתורה לא השפיעה עליכם ואם כן, מדוע אפוא תישאר התורה בידכם? בדין היא שיורידה משה וימסרנה לבני ישראל, כי הם ילמדו את התורה ואף יוסיפו להתקדש על ידי ולהיטיב את דרכיהם בדרכיה דרכי הנועם.

השתא נבין בביאור מחודש את דברי חז"ל על כך שצר הקב"ה קלסתר פני משה דומה לפני אברהם, כי בכך ייסר את המלאכים על כך שאינם מטיבים את מידותיהם על אף שהתורה הקדושה שוכנת אצלם. לא כן בני ישראל ובפרט משה רבינו אשר היה מושלם במידותיו. ואף נמנע מלהכות את היאור, מאחר והיאור שמר עליו בהיותו בתיבה - עד כדי כך הגיעה אצלו מידת הכרת הטובה. והוא, משה, ראוי להוריד תורה לישראל ולהנחילם את תורת משה מורשה. ואם קודם קבלת התורה, כה היו מידותיו של הרועה הנאמן. לאחר שיקבל תורה - על אחת ארץ אלפי אלפים.

זהו הטעם למנהג לימוד פרקי אבות בשבתות שקודם מתן תורה. כדי להורות שלקראת קבלת התורה עלינו ללמוד את

היא בהיותו וביות בני ישראל בעלי מידות טובות אשר מתקדשים עוד ומיישרים את דרכיהם עוד בכוח קדושת התורה. יעזור השי"ת שנוכה ללכת בדרך הישר והטוב כראוי. לנהוג במידות טובות כדבעי. לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו ונוכה לגאולה השלימה במהרה בימינו, אמן.

כעת נבין היטב מדוע שייך התנא את סדר מסירת התורה. **משה קיבל תורה מסיני וכו'** דווקא הנה. כדי שנדע שדווקא משום הדברים כתובים במסכת זו, משום המידות הטובות וההתנהגות הישרה זכה **משה לקבל תורה מסיני ולמסרה לבני ישראל**. כי כל תכלית נתינת התורה למושה,

וצדיקים ישמחו ועלנו לפני אלקים וישישו בשמחה

בקול רינה וחדות. נשים אנו יחד עם כל קהל המוני אנשי שלומנו די בכל אתר ואתר לאחל מעומקא דליבא ברכת "מזל טוב" אל מול פני הקודש. עטרת תפארת ישראל אבינו רועינו ומאור חיינו. אשר בצילו הטהור אנו חוסים, ומימיו אנו שותים

כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון הקודש

בנישואי נכדתו בת לבנו הרה"צ ר' חנוך העניך שליט"א רב דקהילתינו הק' בירושלים ת"ו חתן כ"ק מרן אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א עב"ג החתן החשוב הרב אברהם יצחק שליט"א בן הרה"צ ר' יחזקאל בראך שליט"א חתן כ"ק מרן אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א

ואנו תפילה שישפיע עלינו שמחה זו שפע ברכה וסייעתא דשמיא. ונוכה כי כ"ק מרן שליט"א יאציל עלינו מרוחו פי שנים, ויאריך ימים על ממלכתו בבדידות גופא ונהורא מעליא, להדרכינו בנתיבות חיים, על מי מנוחות ונהלנו עדי ביאת גואלנו בכ"א.

מברכים נאמנה אנ"ש די בכל אתר ואתר

נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו

בי"ה ובקצה"ת

וקול שמחה
וקול כלה

קול ששון
קול חתן

שנת תמלא שחוק פינו אמן

לסימן טוב ולמזל טוב יהא לנו ולכל ישראל עד העולם אמן

תודו להוריה אקרא ביום גילה
חי ה' ובורך צור ישועתי אשירה לב
תרה רינה כמעונינו ארננה בקול
גודה לשמך בתוך אמוני בעת צהלה

אדון יערב רבכל מי לפניך יושב סרוסמים פוקד פשיעו צרות וישועות לבני אמונים
בזרין צדקת עבודת אמתית היזכר הני שרפים עתה יום ייטן ושמחת אפריון בני בנים
ראה חרות צדקתם ואור חייהם הרקדושים ראשי רבבות ישראל צדיקים גדולים וטהורים
העלה קדושתם וזכותם לפניך אדון האדונים לזכות לעד עת בונים ביתם ברינונים
ספים אריותא פרוק ית ענך לנצח נצחים גאולת עולם נא גאלנו לעד צור עולמים

ביום שמחת אפריון נגדתי הכלה הבתולה המהוללה

מרת בערל מירל ברינתא תחי

בת בני הרה"צ הרב חנוך העניך שליט"א
רב דקהלתנו הק' בירושלים ע"ה"ק

חתן כ"ק אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א

עב"ג הבחור החתן תמים למעלות

הרב אברהם יצחק שליט"א

בן הרה"צ הרב נפתלי יחזקאל שרגא בראך שליט"א
ראש כולל להוראה תולדות אברהם יצחק

חתן מחותני כ"ק אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א

אשר תתקיים בעזרת השי"ת למזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת

ביום שלישי פרשת בהעלותך

לסדר "שובה ה' רבבות אלפי ישראל"

י"ד ימים לחודש סיון תשפ"א לפ"ק

קבלת פנים בשעה 5:30 והחופה בשעה 6:30

באולם האודיטוריום רח' החוזה מלובלין 46, ביתר עילית

הנני להזמין איתכם וב"ב לבא להשתתף ולקחת חבל וחלק בשמחתנו ויהא רעוא שזכורת
אבותינו הק' יעמוד ויגן עלינו ועל כל ישראל וישפע משמחה זו שפע רב ורוב ברכות וישועות
לכלל ולפרט ברויג בשמחת עולם על ראשינו ובביאת כן דוד גאלינו בב"א.

הכ"ד ידידכם המצפה לישועת ה'
ולקראת בואכם לשלום

יוסף דוד טייטלבוים

בהרה"ק מסאסוב ואב"ד סעמיהא"י זצוק"ל

וחתן הרה"ק מרד"מ מקרעטשניף זצוק"ל

קרית ישמח משה

ברכות מזל טוב לאנשי שלומינו כ"א בשמו הטוב יבורך

כ"ק האדמו"ר מאלעסק שליט"א
ולבנו הרה"צ יוחנן טייטלבוים שליט"א
לרגל שמחת נישואי בתו נכדתו
שמחת החתונה ביום ה' בבית שמש

הרה"ח ר' חיים אליעזר ניימן שליט"א ירושלים
לרגל שמחת נישואי בתו
שמחת החתונה ביום ב' באולמי כתר הרימון בבני ברק

הרה"ח ר' אהרן יוסף קורניצר הי"ו קרית ישמח משה
לרגל שמחת נישואי בנו החתן אברהם צבי ני"ו
שמחת החתונה ביום ה' באולמי הדודאים בני ברק

הרה"ח ר' חיים שאול וועברמאן הי"ו ירושלים
לרגל שמחת נישואי בנו החתן ני"ו
שמחת החתונה ביום ד' באולמי אסטריכר ב"ש

הרה"ח ר' אהרן יוסף גמינדר הי"ו אשדוד
לרגל שמחת נישואי הבת בשעטו"מ
שמחת החתונה ביום ד' באולמי ארמונות חן בירושלים

הרה"ח ר' שלמה זלמן פולק הי"ו בני ברק
לרגל שמחת נישואי נכדתו בשעטו"מ

הרה"ח ר' חיים וינגרטן הי"ו מודיעין עילית
לרגל הולדת הבת בשעטו"מ

הרה"ח ר' יהודה אהרן שטרן הי"ו בני ברק
לרגל הולדת הנכדה בשעטו"מ

משפחת חזקין הי"ו בית אל
לרגל שמחת נישואי הבת בשעטו"מ